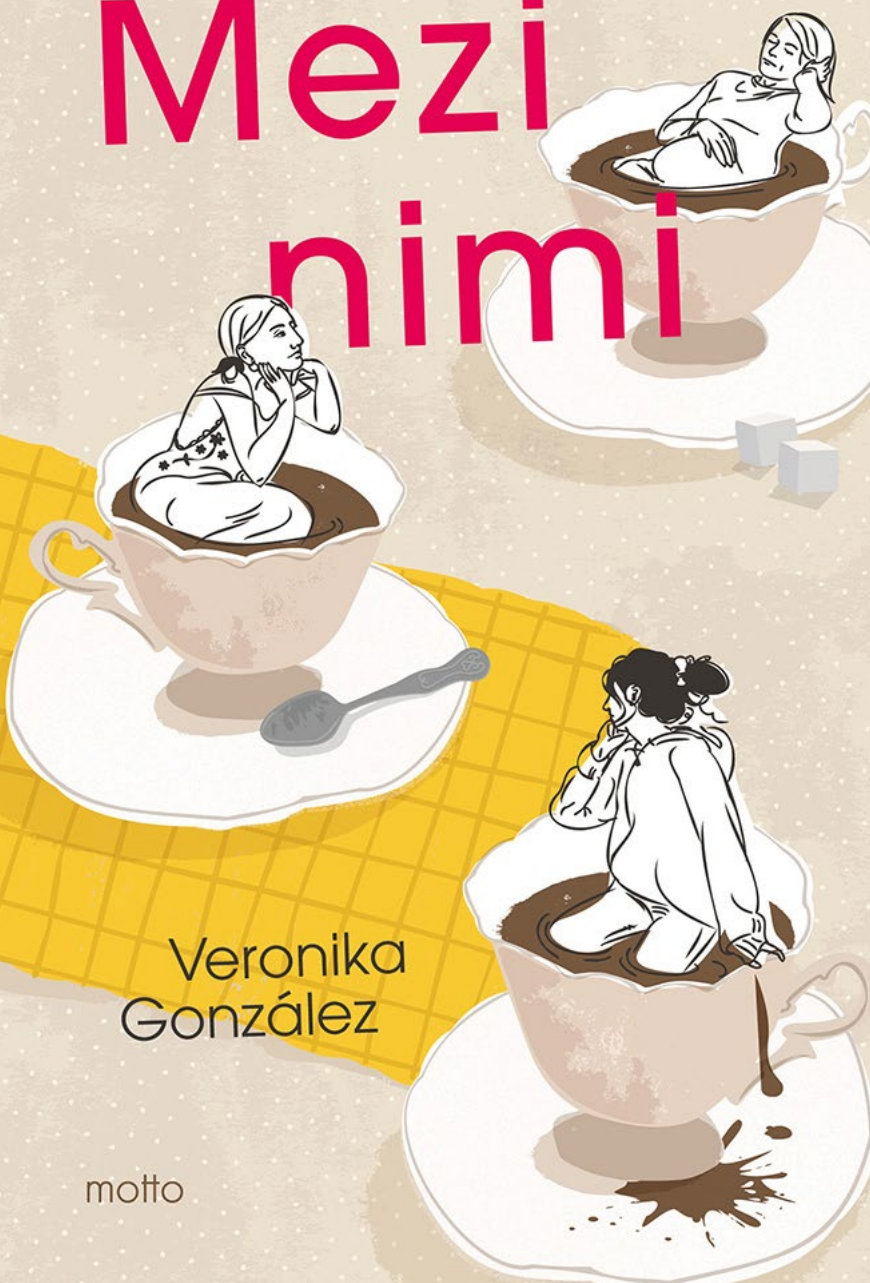

Mezi nimi

Veronika
González

motto

Mezi nimi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Veronika González

Mezi nimi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Mezi nimi

Veronika
González

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Jim.

Magda

Přijet sem je jako dostat ránu pěstí. Intenzivní štiplavý puch mě nutí zabořit nos hluboko do šály a ani tak si příliš nepomůžu. Topná sezona ještě neskončila a *tady* se topí vším. Proč utrácet za plyn, když se doma válí tolik věcí, kterými se dá nakrmit kotel? Místní si s nákupem briket hlavu nelámou, stejně jako s kvalitou ovzduší. Že se tu nedá dýchat, je těmhle lidem ukradené. Ale rvačka o plato zlevněných jogurtů v Kauflandu se o čtvrtčním ránu stává otázkou života a smrti. Priority jsou jasné. Ty moje taky. Odbýt si, co musím, a zase se tu přiměřeně dlouho neukázat.

„Fuj, co to tu smrdí?“ nakrčí nos Heda, jen co jí pomůžu z vlaku a postavím ji za vybledlou žlutou čáru lemující nástupiště.

„Venkov, berunko,“ odpovím a s povzdechem ji chytím za ruku. Tohle bude dlouhá cesta. A dlouhá návštěva.

„Je to ještě daleko?“

Odevzdaně zakroutím hlavou. Daleko to není, ale je mi jasné, že s Hediným nadšením pro turistiku se čas potřebný k překonání jakékoli vzdálenosti zdvojnásobí. Pokud není cílem našeho putování stánek se zmrzlinou. A to tentokrát není. Bohužel.

„Už tam budem? Bolí mě nožičky,“ začne natahovat ještě na peroně. „Proč nejedeme šalinou?“

„Protože tady šaliny nejedí.“

„Proč tady nejedí?“

Protože tady chcípí pes. „Protože by se to nevyplatilo. Nebydlí tu tolik lidí.“

„A proč sem teda jezdí vlaky?“ sraští obočí a nakloní hlavu na stranu. Jirkovo gesto. Vrozené, nebo naučené?

Je mi jasné, že každá moje odpověď vyvolá další otázku. Na hru „A proč?“ se teď však nedokážu soustředit. Nakonec bychom se dostaly až k podstatě všehomíra. Nebo alespoň k významným milníkům historie veřejné dopravy. A k dinosaurům. Všechno vždycky skončí u dinosaurů. Nechám tedy Hedinu otázku nezodpovězenou a vezmu ji do náruče radši hned. Jí ušetřím slzy a sobě nervy, což se hodí. Zvláště dnes.

Jen co si ji co nejpohodlněji zapřu o bok, musím z kapsy volnou rukou vylovit vyzvánějící telefon.

„No?“ ohlásím se. Snažím se neznít moc otráveně, ale k srdečnému pozdravu se nedonutím.

„Kde jste? Už na vás čekáme pomalu půl hodiny. Polívka je studená, budu ji muset ohřívat. Stály jsme s Týnkou u sporáku celýho půldne a...“

A já ani nejsem schopná přijet včas a vážít si cizí práce. Protože já ani nevím, co to práce je. Já pracovat nemusím. Já nemusím nic. Jen dělat rozruch a popíjet vínečko po barech.

Nenechám mámu domluvit. Stejně vím, jaké kázání by mi chtěla udělit. Radši věcně odpovím na otázku, to je nejjistější. Většinou.

„Na nástupišti. Za deset minut tam budeme.“ Ani se neloučím, rychle strčím telefon zpátky do kapsy a vyrazím. Heda si zatím otírá sopel o límec mého kabátu. Zase telefon. Zvednu ho, na displej nekoukám.

„Říkala jsem deset minut!“ vzdám pokus o mírumilovný tón, ale měla bych se uklidnit a neplýtvat silami před hlavním představením. Zatím jsem si jen koupila lístek.

„Do hajzlu, ségra! Kde se flákáš? Já to tady s nima nepřežiju!“ Hlas na druhém konci nepatří mámě, ale Ivě. „Máti chytá nerva, otec klopí čtvrtýho lahváče. Nechci s nima trávit víc času, než je nutný. Pohni!“

Než stačím své mladší sestře odpovědět, zavěsí. Nijak se tím neznepokojuju, je to její obvyklá komunikační strategie. A nutno dodat, že při znalosti našich rodinných poměrů se mi jeví jako dokonale vybroušená.

Zvolním krok a zhluboka se nadechnu. Vzduch houstne s každým metrem, kterým se blížím k ceduli, na níž je černým písmem vyvedený název obce, kde jsem vyrostla. Vždycky tu něco hnilo pod povrchem. Jenže dřív jsem to necítila. Chtěla jsem vnímat jenom to, co nás spojovalo. Ale nestačilo to. *Nemohlo* to stačit. Ve skutečnosti nás držela pohromadě jen slabá pavučina, do které stačilo fouknout, a rozletěli jsme se různými směry jako semínka pampelišky. Já to tu našťestí nechala za zády. Někteří ale zakořenili sotva pár metrů od mateřské rostliny. Ale o to už se nemusím zajímat. Protože *já* nezajímám *je*.

„My nejdeme k babičce?“ zarazí se Heda, když u hřiště, na kterém jsem si kdysi stavěla bábovičky, zabočím jinam, než je zvyklá.

„Musíme za tetou Kristýnou,“ vysvětlím. *Musíme*. Protože tak to je. Ne že bych k našim jezdila s bůhvíjakým entuziasmem, ale nadšení z téhle návštěvy jen tak něco nepřekoná. „Babička tam na nás čeká,“ uklidním ji. Ne tak sebe.

„A už tam budééém?“ Heda se mi v náruči kroutí jako žížala. Vyhrnula si bundičku, táhne jí na záda. Přemýšlím, jak to dát s co nejmenším úsilím do pořádku, abych ji nemusela pokládat na zem, ale pak zhodnotím, že za tu chvíli nejspíš žádnou smrtelnou chorobu nechytí. Kdybych jí dávala nátělník a pořádně jí ho zastrčila do punčocháčů (které ale taky nikdy nemá), nemusela bych to řešit. Oblast ledvin je na chlad citlivá a člověk dostane zánět jedna dvě. Díky, mami, v pohodě, poradím si.

„Jdeme se podívat na tetin dům,“ přejdu Hedino kňourání a nadhodím si ji výš. Asi mi upadne ruka.

„Jó!“ zavýská. „Babička říkala, že je úplně skvělej. A velikej! Jaký tam budou hračky?“

„Myslím, že žádný.“

„Proč?“

„Protože teta ještě nemá děti.“ Nevím, proč říkám *ještě*, když jsem přesvědčená o tom, že Týnin čas se v tomhle ohledu naplnil. Pochybuj, že bude mít podruhé v životě takovou kliku, aby si ji někdo vzal.

„Ale vždyť ví, že přijedu! Nebo ne?“

Jak mám čtyřletému dítěti vysvětlit, že teta Kristýnka se o její pohodu nezajímá ani v nejmenším, a kdyby to bylo na ní, nikdy by nás k sobě domů nepozvala? Jenže to na ní nebylo. Poručila jí to naše matka. Stejně jako mně. To z nás ale vítanou návštěvu ještě nedělá.

Projednou to přece přežiju. Pro klid v rodině. Jedno vstřícné gesto je potřeba udělat. Prokázat dobrou vůli. Třeba konečně najdeme společnou řeč. Určitě. Úplně to vidím. Marne přemýšlím, kdy jsme si s Týnou vyměnily víc než vlažný pozdrav. Už to pár měsíců bude. Na nějaké obdobné rodinné sešlosti. Nejspíš tátovy narozeniny. Ano, to je ono. Tam jsme se poštěkaly naposledy.

Kristýnin dům je součástí nově vzniklé čtvrti vytvořené z pár desítek bungalovů. Ty jsou na sebe přimáčknuté tak těsně, že si obyvatelé vzájemně vidí až do kuchyně. Doslova. Když Týna zjistila, že by jí budoucí sousedka mohla kontrolovat cibulku na sporáku jen pohledem z okna, snažila se, seč mohla, aby stavbu vedlejšího domu zkomplikovala. Chodila za starostou, na stavební úřad, vyhrožovala, vztekala se, ale dosáhla tím jen sousedské nevráživosti ještě dřív, než se do domu nastěhovala. Kristýna to s lidma vždycky uměla.

Zastavím se a položím Hedu na zem. Narovná si záda, povytáhnu kalhoty a získávám pro sebe ještě pár desítek vteřin, než zazvoním. Jsem rozhodnutá nenechat se rozhodit.

Vývar.

Řízek.

Kafe.

Zákusek.

Čtyři kroky, které mě dělí od možnosti zmizet bez zbytečných keců. Není důvod k panice. Jen vydržet.

Ale tak jednoduché to nebude. Jakmile totiž vejdu do chodby, kromě mámy a jejího vyčítavého pohledu (ano, mohla jsem přijet dřívějším vlakem), zahlédnu v útrobách sestřiny kýčovitě novostavby někoho, jehož přítomnost otřese mým předstíraným klidem. Nejspíš se mi to jen zdá. Vždycky jsem měla bujnou fantazii. Uklidním se. Po tolika letech bych ho už nemusela vidět všude.

„Je tu i David,“ pošeptá mi máma. „Nevím, co tady zaclání. Nemáš s tím něco společného, doufám? A kdes zas nechala Jirku? Lidi si řeknou, že máte nějaký problémy, když sem jezdíš sama. To se pro vdanou ženskou nehodí.“

Nestihnu nijak reagovat, protože Heda se s výskotem rozběhne dovnitř. Ztěžka polknu. Kristýna mi řekne „ahoj“ na půl huby a já stejně srdečně odpovím. Při troše štěstí už k žádné květnatější konverzaci nedorazím.

Letmým pohledem do zrcadla zkontroluju, jestli nemám někde na tváři Hedin sopel, a skočím do toho rovnýma nohama.

„Ahoj,“ pozdravím všechny. Iva od stolu protočí panenky a něco na mě posunkuje. Táta mi hned podá pivo.

„Ty nechceš, Milado?“ obrátí se na mámu, ačkoli odpověď musí znát předem.

„Ne! Děláš, jako bys nevěděl, že *někdo* musí řídit zpátky. Tobě je to ale jedno. Vždyť bys mě ani nemohl odvézt do špitálu, kdyby se něco stalo. To tvoje pivo bylo vždycky důležitější než já.“

„Za tohle si můžeš sám,“ řeknu mu polohlasem, když mi načíná budvar. Schválně ignoruju skleničku, kterou mi máma

podá, a piju přímo z lahve. To Týna nesnáší. Neujde mi taky, jak máti kontroluje Hedu, jestli položila hrneček s čajem na podtácek. Doma jí kolečka na nábytku nevadí, ale tady jsme u Kristýnky, tady se to musí ohlídat, protože ona si na to potrpí.

Úkosem mrknu na Davida, abych se ujistila, že tu doopravdy je.

Je.

Stojí jen pár metrů ode mě s pohledem přilepeným na krbové římse. V žaludku se mi svíjí klubko hadů. Proč se ke mně nehlásí? Chce se mi vyhnout? Nepřekvapilo by mě to. Měla bych chtít totéž. Tohle mám přece za sebou. Ale on nakonec odlepí oči od laciné napodobeniny mramoru a zachytí můj pohled dřív, než se stihnu uklidit do bezpečí. Takže?

Takže si chvíli popovídáme. Pousměju se a udělám krok směrem k němu. Aspoň zjistím, jak jsme na tom. Můžeme spolu prohodit pár slov? Po tom, co jsem mu provedla? Já bych o to stála. A on? On mi taky vyjde v ústřety. Poněkud prkenně, ale jo. Je to tady. Setkáme se. Mohla jsem si na sebe vzít něco lepšího než volné džíny a tričko.

„No tak pojďte! Vychladne polívka. Nebudu to ohřívát donekonečna,“ vykřikuje máma, čímž můj pokus o rozhovor sabotuje. Má na to radar. Vždycky měla.

Poslušně umístím svoje pozadí na židli. Heda už musí být hodně hladová, protože mě napodobí bez poznámek. Doufám, že se David posadí vedle mě. Kam jinam? A zdrží se vůbec na oběd? Pořád mi není jasné, co tady zrovna on dělá. Že by ho Kristýna pozvala kvůli nějakým dodělávkám v domě a bylo jí hloupé ho hladového poslat pryč? Možná. A možná že se tady scházejí všichni. Jako předtím, než se to podělalo. Přestože Týna o naše kamarády nikdy doopravdy nestála, zůstali jí. Ne mně. Tak už to chodí. Košile je bližší než kabát. To se ostatně potvrdí vzápětí.

David si ke mně nesesedne.

David si sedne vedle Kristýny.

Nastává sled nepravděpodobných událostí, které můj mozek odmítá přijmout a v sebeobraně deformuje plynutí času do zpomalených záběrů, aby to stihl zpracovat.

Kristýna bere Davida za ruku a přitom kontroluje, jestli se dívám. Ani se u toho nesnaží být nenápadná. Pak jeho dlaň významně stiskne, abych to nemohla přehlédnout. Mámě ten nepředpokládaný výjev taky neujde a skoro jí z ruky vypadne talíř z porcelánového servisu po babičce. Byl vždycky můj nejoblíbenější a doufala jsem, že jednou si z něj budu moct nechat aspoň hrneček, do kterého mi babička každou neděli dělala k snídani kakao. Máma mi to však po vyřízení pozůstalosti ani nenabídla, nechala nádobí automaticky Kristýně. Do výbavy. „Co ty bys s ním taky dělala, když pořád jíte z krabice?“ divila se upřímně, když jsem se na to nedávno zeptala.

Zvláštní. Taková situace a já myslím na porcelán. Jenže na co jiného mám myslet? Nechci myslet. Chci se ponořit do mlhy a počkat, až to skončí. Až se David vrátí na místo, kam odjakživa patří. Ke mně. Nebo aspoň ne k ní.

„Ptám se tě, kolik chceš knedlíčků!“ vrátí mě zpátky na zem mámino zaječení.

„Nevím, je mi to jedno.“ Nemám teď náladu přemýšlet o polívce. „Tři, prosím tě,“ rozhodnu se uklidnit.

Iva se chichotá. Něco ví?

Kristýna si odkašle a pořád mačká Davidovu ruku. „Něco vám chceme říct.“

Chceme? David nevypadá, že by *chtěl*.

„Nenajíme se nejdřív?“ skočí jí do řeči máti, bledá jako stěna.

Kristýna její požadavek naplnit si žaludky před vyslovením špatných zpráv ignoruje. „Budeme se s Davidem brát.“

Pomalu vypustím vzduch nosem. Uleví se mi. Protože tohle se mi jenom zdá. Za chvíli se probudím a všechno

bude jako dřív. Tohle by se stát nemohlo. Po tom všem. Nikdy. Vždyť ji znám. *Jeho* znám.

„Vždyť nejsi rozvedená ani rok!“ reaguje máma po krátké pauze, ve chvějící se ruce drží naběračku, ze které přetékají nudle. Polívka musí být pořádně hustá. Protože to je grunt. A tahle hustá je. Tak hustá, že bude téměř nemožné ji strávit.

„Hlavně že je, ne?“ utrousí Iva a zdá se, že se dobře baví.

„To s tím přece nesouvisí. Navíc...“

Nádech, výdech. Nádech. Může to být ještě horší?

„Jsem těhotná.“

Může. Ještěže jsem se nadechla zhluboka, protože na chvíli přestanu kyslík přijímat úplně.

„S kým?“ ukáže máma ještě vyšší stupeň nepochopení a šufánek jí s plesknutím upadne zpátky do hrnce.

„Ježíš, přece s Davidem, mami!“ vychutnává si ji Iva a v kľidu si nabere polívku, když se k tomu nikdo jiný nemá. „Myslela jsem, že ti to v oblasti mezilidských vztahů pálí víc!“

„To není možný!“ kroutí máma hlavou.

„Myslela jsem, že budeš ráda!“ natahuje Kristýna.

„To není možný!“ opakuje máma. Je mi jí líto. Ale jen lehce. Můj soucit s ní má své hranice. Stejně jako její se mnou. Ke Kristýnce si představovala někoho jiného. A skoro se jí to splnilo. Kristýnka už totiž muže, který se k ní podle mámy výborně hodil, měla. Martina. O třináct let staršího chlapa vlastnického firmu s vysokými obraty, nadprůměrně o sebe dbajícího, vysokoškoláka. To poslední by se mělo dvakrát podtrhnout. Ačkoli Martin sám mnohokrát zmiňoval, že ekonomkou prolezl s odřenýma ušima, průměrný inženýr je lepší než žádný. Týna s mámou tak mohly žít svůj sen. Jen to zdánlivé štěstí, které obě zažívaly, mělo omezenou životnost. A loni touto dobou skončilo rozvodovým stáním u soudu.

Smířit se s tím, že si Kristýna chce vzít zedníka, je ale pořád jen jedna strana mince. Ta světlejší. Na té druhé je

totiž David. Muž, kterého máma nemůže ani cítit. A absence titulu s tím nemá co dělat. Jsem si jistá, že k posunu na žebříčku oblíbenosti směrem vzhůru by mu nepomohl ani červený diplom z matfyzu.

„Takže teta není tlustá, ale čeká miminko?“ ozve se bezelstně Heda do nastalého ticha. Ivě zaskočí knedlíček. Udus se! Každou blbost mi hned voláš, a o tomhle se nezmíníš?!

„Miminko je ještě moc maličký, aby bylo něco vidět,“ zkusí máma opatrně.

„Aha. Takže je tlustá. Přidáš mi nudle, babi?“

„Hedě to fakt pálí!“ pronese Iva ironicky.

Místo na Ivu se všichni obrátí na mě. Asi se čeká, že Hedu pokárám. Copak já můžu za to, že Kristýna během rozvodu nakynula? A že dítě komentuje jenom to, co vidí? Navíc to Heda nemyslí jako urážku, je ve věku, kdy lidi na základě vzhledu nehodnotí. Je to pro ni pouhý fakt, kterému nepřisuzuje žádný význam. Asi jako když v MHD komentuje, že tamten pán má vousy a tamta paní je na vozíku. A vůbec, neměli by teď mít jiné starosti? Měli.

„Takže zpátky k věci,“ odkašle si máma. „Ty chceš říct, že čekáš dítě tady s Davidem. A budete se brát.“ Teatrálně se chytí za srdce a pokračuje: „Můžeš mi ale prozradit, jak je to možný? Proč o ničem nevím? Kristýno, proboha, tak jak to teda vlastně je?!“

Kristýno? Tak tohle je vážný.

Jmenovaná se topí v rozpacích. Nejspíš si myslela, že máma nemůže Davidovi přijít na jméno jen v souvislosti se mnou. Začne drmolit: „David tady dodělával fasádu a tak nějak... prostě jsme...“ drtí Týna Davidovi ruku a zakoktává se. „Já za to nemůžu, že vždycky vidíš jenom to, co chceš!“

Proslov si mohla připravit líp. Dodělával fasádu... Očividně nejen to.

„Takže za to můžu já?!“ naježí se máma. „Můžu za to, že jsem se vždycky snažila, abyste se měly dobře? Aby sis, Kristýnko, mohla udělat doktorát? Víš, kolik měl Martin starostí, když jsi pořád psala tu svoji práci a on řešil věci kolem baráku? Vařila jsem mu místo tebe, i snídaně jsem mu kolikrát chystala na druhý den. Když ty jsi byla ve škole!“

„Aspoň ten doktorát mám,“ špitne a podívá se na mě.

Tohle udělá vždycky. Pro vlastní záchranu cokoli. Teď se jí však pozornost odvést nepodaří. Na to si ukrojila moc velký krajíc. A doufám, že si ho taky do posledního drobečku sní. Můj nicotný bakalářský titul sice mámu pálí, ale aspoň toho inženýra jsem si nabrnkla. A udržela. Nahlas ale neřeknu nic. Je důležité nenechat se vyprovokovat. Neskočit na háček a co nejrychleji proplout do bezpečnějších vod. Tahle návnada za to nestojí.

„A ty uzdravuješ lidi, teto?“ zajímá Hedu.

„Ne, učí na malotřídce,“ ujede mi. Na to je ten doktorát totiž potřeba. Ale třeba jednou bude ředitelka, na to by měla myslet, říkala máma, když ji přemlouvala, aby do toho šla, že jí pomůže se stavbou i se vším, co bude potřebovat. Hlavně ať jde ještě studovat, to jí otevře úplně nové obzory. No, rozhodně jí to vyneslo zajímavou přezdívkou. Ve škole jí nikdo neřekne jinak než paní Doktorová. Dokonce se to ujalo i mezi žáky. Ti ale vynechávají tu „paní“. Jenže to nemá s titulem co dělat. Je to tím, že Kristýna se odjakživa chová, jako by sežrala Šalamounovo hovno.

Heda není s mou odpovědí úplně spokojená a ráda by se doptávala dál, jenže ji přeruší máma. Tentokrát se obrátí k Davidovi.

„Takže vy si budete brát naši Kristýnku a budete s ní mít dítě.“ Asi to potřebuje opakovat pořád dokola, aby jí došlo, že je to pravda. To vykání mi přijde k smíchu. Ještě před rokem mu normálně tykala, i když ráda ho neměla. Teď to, zdá se, David dotáhl o level výš.

David kývne a naše pohledy se střetnou. Doufá, že mu pomůžu? Já to můžu jediné zhoršit. Takhle jsem si naše setkání nepředstavovala. Odvrátím se.

„Už to tak vypadá,“ vykrouť se z Kristýnina sevření. Konečně.

„Klid, mami. Žádat o Týninu ruku vás asi nebude,“ pitvoří se Iva.

„Co bude dělat s její rukou?“ tahá mě Heda za rukáv.

Doufám, že nic! „To se tak říká, miláčku.“

Nemůžu se na ně ani podívat. Ale musím vydržet. Když uteču, vyjde najevo, že mi to není jedno. A o to jde Kristýně především – zranit mě. To nedovolím. Neukážu jí, jak se doopravdy cítím. Naučila jsem se to už jako dítě. Když projevíš svou slabost, tisíckrát toho využijou a vrátí ti to i s úroky. S milujícím úsměvem a jen s nejlepšími úmysly. Nechtějí ti ublížit a myslí to s tebou dobře. Aby sis náhodou tu hubu nenabila sama. Radši ti k tomu pomůžou. Kam se to chceš příženit, Davide? Zbláznil ses?

„A kdy ta veselka bude?“ zeptá se táta skoro radostně. Asi má fakt v kuli, jak tyhle jeho stavy po pár pivech komentuje máma.

„Nejspíš v červnu,“ odpoví Kristýna s úlevou. „Chceme to menší. Maximálně třicet lidí. Nemíním se vdávat s velkým břichem.“

„Už to stejně bude vidět. Jestli budeš po mně. Jak dlouho jsi v jiném stavu?“

Kristýně se uleví. Máma projevila zájem, takže je to na dobré cestě. „Jsem v devátém týdnu.“

„To se ale ještě může stát úplně cokoli. Vážně se kvůli tomu musíte teď brát?“

„Mami!“ Kristýna se rozbere. Vypadá to, že ten pláč ani nehraje. Doopravdy se jí dotklo, že máma není z jejího těhotenství nadšená, jak očekávala. O tom bych já mohla psát romány.

„Tohle nebylo úplně nutný," ozve se budoucí otec.

„Já si taky myslím, Davide," odvětlí suše máma a otočí se k tátovi. „A co ty na to řekneš, hm?"

„Jsou dospělí, co mám říkat? Kristýně bude šestatřicet, tak asi není na co čekat."

„Sedmatřicet," odkašlu si.

Mojí poznámce nikdo nevěnuje pozornost. Máma brunátní. „Jasně že je ti to jedno! Hlavně že máš pivo!"

Iva si do uší vrazí sluchátka. Lituju, že nemůžu následovat její příklad. Vezmu do ruky telefon a nenápadně napíšu Jirkovi. DUSNO. DOMU. ZAVOLEJ.

„Mami, jdu si hrát!" oznámí mi Heda a odběhne za roh do obývacího. Vzrušenou debatu u stolu protne řinčení skla. Vyskočím, až za mnou odlétne židle. Heda ječí jako siréna, ale zdá se, že je v pořádku.

„Stůj!" přikážu jí a odnesu ji dál od střepů.

„Pořád ti říkám, abys jí dávala papuče!" vydechne máma, která je mi v patách a rve z Hedy ponožky, aby se přesvědčila, že si do nožiček nic nezapíchla. „Ještěže se nic nestalo!"

„Nestalo?!" chytá se za hlavu Kristýna. „Vždyť mi rozbila vázu! Necháš ji odjakživa dělat, co se jí zlíbí! Ani ji za to nepokáráš! Všechno jí projde. Takhle se dítě nevychová!"

„To mluvíš na mě, Kristýnko..." obrátí se na ni máma. „Ne!"

Prohlédnu si spoušť na zemi pozorněji. „Neboj se, já ti ten šunt z obchodáku zaplatím!" Zalovím v kapse a hodím po ní stovku. „Můžeš si v Ikee koupit třeba dvě!"

„To je typické! Házíš penězi, které nosí domů Jiří, a myslíš si, že když si žiješ ve městě jako panička, tak se tě nic netýká. Já tvoje milodary nepotřebuju!" mrskne po mně bankovku zpátky. Jak já nesnáším tu její učitelštinu!

Zazvoní mi telefon. Rychle ho zvednu. „Ahoj. Opravdu? Jasně, přijedu. Heda. Rozbila vázu." Podívám se na hodinky. „Za hodinu a kousek. Já tebe taky. Pa."

Nedokážu se bránit. Nechci. Nemělo by cenu cokoli říkat.
„Volal Jirka. Musím jet domů.“

Nikdo se neptá proč.

Nakonec jsem se nedostala ani k tomu řízku, projede mi hlavou. Narvu na Hedu bundu, na nikoho se nedívám. Na jednu to na mě dolehne. Čert vem tu podělanou vázu, urážlivé poznámky na moji osobu, Kristýnin výlev, máminy řeči. Na to jsem zvyklá, s tím umím pracovat. To všechno je ve srovnání s novinkou, pro kterou jsem si sem přijela, úplně nicotné. Ještě nazout boty, zapnu si je venku za pochodu. Zabouchnu dveře, čapnu Hedu do náruče, narazím jí kulicha a vyrazím k brance. Teda k bráně, abych byla přesná. Je to další z kýčů, kterými je tenhle barák prolezlej. Napodobení na hradeb. Uf.

„Magdo! Magdo, počkej!“

David. Běží ke mně a něčím mává ve vzduchu. Moc toho nevidím, do očí se mi derou potlačované slzy.

„Nechala sis tady šálu,“ podává mi fialovou pašmínu, z jejíž pořizovací ceny by mámu dozajista trefil šlak.

„Šála je to nejmenší,“ zašeptám.

„Cože?“

„Ale nic. Běž. Běž prosím tě dovnitř. Nebo budeš mít problémy.“

Kristýna rozrazí dveře. „Davide!“ Oči jí hoří. Za zády jí vykukuje máma.

David přešlápne na místě. Chápu jeho dilema.

„Musím jít, ahoj,“ usnadním mu to.

Kristýna

„Proč jsi za ní běžel?! Ten hadr jí mohli vzít naši,“ uhodím na Davida, jakmile se za rodiči a Ivou zabouchnou dveře. Snad ještě nikdy se mi při jejich odchodu tak neulevilo. Nevím, jak dlouho bych ještě zvládla předstírat klid a snášet máminy zklamané pohledy plné nepochopení.

„Nevím. Ty bys tady něco jejího snesla pár minut navíc?“ David reaguje nezvykle ofenzivně. Čekala bych, že se spíš omluví. Vzhledem k mému stavu. Copak se teď můžu rozčilovat? Na jeho otázku nemá cenu odpovídat. Postrádám sílu se hádat. Nemám argumenty. Proti Magdě jsem je v jeho společnosti našla zřídka. A na to, abych se dohadovala o přítomnosti její šály ve své předsíni, nebudu plýtvat energií.

Tohle setkání jsem si představovala úplně jinak. Máma měla být z mého těhotenství nadšená. Měla se radovat, že bude mít vnouče. Takové, které si bude moct užít jako opravdová babička. Povořit si ho v kočárku po vesnici a vídat ho vícrát než jednou za měsíc. A Magda? Tu jsem toužila zastihnout v němém úžasu. Šokovanou tím, že ne všechno je v jejích rukou, že ne všichni skáčou, jak píská. Především David. Měla zakusit, jaké to je, nebýt jednou v centru pozornosti. Měl to být můj velký den. Místo toho jsem ale vypadala jako hysterka, jak mi pak nezapomněla připomenout Iva. Prý jenom váza. *Jenom!* Jako kdyby váza byla to hlavní, o co šlo! Rozbrečím se.

David pochopí, že přestřelil. „Promiň, nechtěl jsem to říct takhle. Neměla by ses rozčilovat.“ Přesto mi připadá, že se k vyjádření účasti nutí.

„Hlavně jsem ji sem neměla zvat!“ utřu si slzy.

„Říkal jsem ti, že si s ní promluvím nejdřív sám, takhle jsi to chtěla.“

Promluvit sám. To by se mu líbilo! Pak by ale k nějakému rodinnému setkání nemuselo vůbec dojít.

„Chtěla jsem, aby se všichni tu novinu dozvěděli najednou. Jako rodina. Myslela jsem, že budou mít radost,“ popotáhnu.

„Bylo jasné, jak to dopadne,“ namítne.

Naštve mě to. „Takže za to můžu já?“

„To jsem neřekl. Jen se to dalo udělat víc v klidu. Pro všechny. Víš, že mě tvoje máma nesnáší.“

„A kvůli komu asi!“ zamračím se. Kdyby si Magda hleděla Jiřího a nedělala problémy jenom proto, že je ráda zajímavá, byl by teď můj život o poznání jednodušší. Bylo jí to tady vždycky malé. Chtěla roztáhnout křídla, vyletět z hnízda. To se jí tedy povedlo. Vykašlala se na školu, neudělala žádnou pořádnou kariéru. Pořádila si dítě, aby se mohla nechat žít Jiřím, když ji přestalo bavit neužitečné pisálkování do druhořadých internetových magazínů a recenzování podniků pro brněnské intelektuály. Celé dny vysedává na kafičkách ve městě nebo nakupuje v bazarech ošuntělé krámy do rádoby stylového bytu v centru. Navštívila jsem ji jenom jednou, ještě s Martinem. Ten Magdě skládal nesčetné komplimenty ohledně nábytku a výhledu. A taky že kávu vaří skvělou. Jako kdybych mu doma připravovala nějakou břečku. Na Vánoce jsem nám koupila drahý stroj na espresso a on se tam nemohl nabažit obyčejného filtrovaného kafe. Magda mu ho však naservírovala s příběhem jako od Andersena a v šatíčkách se sukní tak kratičkou, že by se dala považovat za neviditelnou. *Peru Monteverde*. Z malé rodinné pražírny. Lokální, samozřejmě. Kdybych místo toho Martinovi podstrčila to nejlevnější kafe z obchodáku, ani by to nezaznamenal. Zvlášť když

jeho soustředění bylo omezené na oblast Magdiných stehů. Prý „pěkně tvarovaných“, říkal mi pak v autě. Je vidět, že Magda cvičí, nechtěla bych taky začít? Jediné, čeho jsem si všimla já, bylo, že moje sestra má nekonečně času zabývat se sama sebou. A předvádět se. Netuší, jak těžké je něco si vybudovat od základů. Vydupat ze země. Jiří koupil byt. To zvládne každý. Ale postavit dům, to je výzva. Je k tomu třeba cílevědomost. Píle. Dům se musí udržovat. Nejde si jen tak hodit po práci nohy na stůl nebo se jít bavit s kamarádkami do baru. Na to nezbyvá čas.

O vlastním domě jsem vždycky snila. Sestěhovali jsme se s Martinem k sobě, když jsme spolu chodili jen pár měsíců. Bydlel tehdy v bytě se svojí matkou. Výstražný majáček v mé hlavě lehce zablikal, ale ignorovala jsem ho. Nechtěla jsem si přiznat, že není úplně normální, aby více než dvě dekády dospělý a nadprůměrně vydělávající muž dobrovolně sdílel tak malý prostor se svojí mámou. Martin tvrdil, že ji nechce nechat samotnou. Jeho otec zemřel na rakovinu slinivky, když Martin ještě nebyl ani v pubertě. A paní Pivoňková si potom nikdy nikoho nenašla. Zaměřila veškerou pozornost na výchovu syna.

Martin nás nikdy nepředstavil. K sobě domů mě zval, jen když byla máma v lázních. Nepídila jsem se po jeho důvodech. Bral mě na rande do příjemných restaurací a do pěkných hotelů. Nemohla jsem si stěžovat. Jen Magda se do něj pořád strefovala. Záviděla mi, jak žiju. *Oni* se totiž pořád scházeli v levných putykách, přespávali na gaučích a půjčovali si zubní kartáček. Já byla dál.

Paní Pivoňková zemřela náhle a nečekaně při banálním zákroku na jednodenní chirurgii. Nechci říct, že bych z toho měla radost, protože Martina její smrt opravdu sebrala, ale důvod truchlit jsem také neměla. Zvlášť když Martina napadlo, že by nebylo od věci začít spolu bydlet. Neměla jsem nad čím přemýšlet. Sbalila jsem si věci a celá šťastná jsem za

sebou zabouchla dveře rodného domu. Máma to obřečela, ale vím, že na mě byla hrdá. Že jsem si našla muže, jakým byl Martin, inteligentního a zásadového, ochotného vyslyšet moje přání, zcestovalého, vzdělaného. Že jsem dospěla a přizpůsobila tomu svůj život. Že jsem se mohla přestat stýkat s lidmi, kteří byli hluboko pod úrovní, které jsem chtěla dosáhnout. Konečně jsem se na sebe mohla podívat do zrcadla beze studu.

Magda se odstěhovala nedlouho po mně, ale to se vůbec nedalo srovnávat. Pořád se většinu rán budila s kocovinou, jen jinde. S Jirkou spíš nežila, než žila, a zajímala se pouze o to, kde by mohla udělat rozruch. A s kým.

Po nějaké době mi začalo vadit, že byt, ve kterém jsme spolu s Martinem přebývali, nesl stopy jiné ženy. Samozřejmě jsem i přes jeho počáteční protesty vyměnila většinu vybavení. Začala jsem kuchyní. Docela se mi to povedlo, ale pořád jsem se necítila jako doma. Na každíčkou změnu v interiéru jsem se Martina ptala, protože jsem cítila, že ten byt je pro něj něco jako mauzoleum, a moje zásahy do prostoru, kde vyrostl, snášel s viditelnou nelibostí. A tak jsem navrhla, že si pořídíme něco vlastního. Martin nebyl proti. Byt si chtěl ponechat. To mi nevadilo, peníze nebyly problém, hypotéku jsme dostali bez průtahů. Celé večery trávil nad návrhy od projektanta. Často dlouho do noci. Ve svojí kanceláři, kde na to měl větší klid. A já si zatím u praní prádla, vaření a pečení jeho oblíbeného jablečného koláče z křehkého těsta podle receptu jeho matky představovala, jaké to bude, až tam – v našem vysněném domově – začne nový život. Jenže se to pak všechno pokazilo.

„Asi bych si měla jít lehnout,“ oznámím Davidovi a potřesu hlavou, jako bych tím mohla zahnat i myšlenky, které mi v ní víří. S přemáháním mu vlepím smířlivou pusku na čelo. Usměje se na mě, ačkoli ne úplně upřímně. Řekne, že přijde později, ještě skočí do sprchy. Po hodině převalování

je mi jasné, že ve sprše dávno není. Na tom není nic neobvyklého. Neusínáme spolu.

Na nočním stolku zavibruje jeho telefon. Začne mi tepat ve spáncích, do tváří se mi nahrne krev. To je určitě ona. Kdo jiný by mu psal v deset večer? A to se mi dušoval, že už spolu nejsou v kontaktu. David možná nelhal. Jenže jak znám Magdu, dnešek pro ni byl silným impulzem k opětovnému nahození udičky. Očima hypnotizuju telefon. V šeru problikává v pravidelných intervalech modré světýlko a dráždí mě. Po dobré čtvrt hodině nikam nevedoucího zírání se rozhodnu – musím to zkontrolovat. Vezmu přístroj do ruky a zaposlouchám se do zvuků zespoda. David má puštěnou televizi, nahoru se ještě nechystá. S mírným zaváháním přejeďu po displeji. Trochu doufám, že zpráva se zobrazí na úvodní obrazovce a já nebudu muset udělat nic víc, než si ji přečíst a položit mobil zpátky na místo. Nebo aspoň odhalím odesílatele. To přece ještě není žádný zločin. Co kdyby to bylo něco důležitého? Kdyby třeba psala jeho máma. Aspoň bych ho na to mohla upozornit. Jenže David nepoužívá žádný z bezpečnostních prvků. Jediným dotykem se dostanu do přijatých zpráv. ZITRA DOPO U ME. MYCHACKU MAM. CUS. Odesílatel Rob.

Jako pedagožce se mi zježí vlasy na hlavě a v duchu si představuju, jak červenou propiskou se zadostiučiněním škrťám tu neomluvitelnou hrubku. Tady se nikdo nemůže vymlouvat ani na dyslexii. Vyjmenovaná slova se může naučit každý. Bohužel tohle nevysvětlím ani rodičům, ani řediteli. Když na to „mají papír“, je to mimo jeho kompetence. Ale až si v životopise nasekají hrubky, nikoho potvrzení o jejich mozkové dysfunkci zajímat nebude.

Zase jsem se takhle navečer rozohnila. Ale lepší být vytočená kvůli gramatice, než kdyby doopravdy napsala Magda.

Zprávu smažu. Jak bych asi vysvětlila, že je přečtená? Kolikrát se stane, že se esemeska nedoručí, na tom nebude

nic divného. Vráťím mobil na miesto. Pak ho znovu vezmu do ruky a premýšľám, že by nebylo od věci zkontrolovať, jestli David nelže a s Magdou se skutečně nevidá. Stačilo by málo a měla bych jasno. Pokušení je silné, ale rozhodnu se odolat. Nevím, jestli proto, že se zastydím za slídění v jeho soukromí, nebo se bojím toho, co bych mohla zistiť. Ať tak či tak, telefon naaranžuju na pôvodní miesto a zakážu si tím smerom se byť jen podívať.

Ráno je David už pryč. Nejspíš u Roba. V prádelni nevisí montérky a nepřítomnost bot v předsíni demonstrují jen úlomky zatvrdlého cementu. Budu mu muset říct, aby si pracovní křusky nechával na terase nebo ve sklepe. Taky by jim prospěla aspoň minimální údržba. Martin by si nikdy špinavé boty neobul. I tenisky na běhání musel mít čisté. Jeho značkové polobotky jsem každou nedělí ošetřovala krémem na kůži a z žehlení košíl na druhý den jsem si spolu se skleničkou vína (později dvěma) udělala celkem příjemný večerní rituál. Martin totiž *chtěl* být dokonale upravený. I po deseti letech, co jsme spolu byli, si na sobě dával záležet. Dokonce se v době, kdy se naše manželství začalo ocitát v krizi, rozhodl navštěvovat posilovnu a bazén. A já se taky snažila. Tedy dřív. Moje nadšení polevovalo s řídnuocími společnými návštěvami wellnesu a čím dál vzácnějšími dovolenými v exotických destinacích. Čtrnáct dní v Thajsku a na Bali se plíživě přetavilo na týden v Chorvatsku a pak víkend u Balatonu. Přičítala jsem to starostem okolo stavby.

Měla bych se sebou zase začít něco dělat. Ve skříni mi leží ladem hromada oblečení, které už nedopnu, nebo v něm vypadám jako bachyně. To ty hormony, kterými jsem se přes rok zbytečně ládovala. A ano, později taky jídlo. Jenže to se nikdo nemůže divit – víno a čokoláda aspoň na chvíli utlumily moje pocity samoty a nedostatečnosti. Tomu však udělám rázný konec. Nyní je uvnitř mého těla

někdo, kdo mi stojí za to o sebe víc pečovat. Myšlenku zajím řízkem se salátem ze včerejška, ale udělám si smoothie, čímž svůj prohřešek vyvážím. Pak spolknu vitaminy s názvem Chytré miminko, které mi doporučili v lékárně. Ušklíbnu se, když si představím, jak by to asi komentovala Iva. Šestnáct je hloupý věk. Jsem šťastná, že nejstarším žákům u nás ve škole je dvanáct. I tak je to náročné. Už několik let zvažuju, že odejdu učit jinam. Někam, kde mají žáci (a tedy hlavně jejich rodiče) aspoň minimální ambice. Třeba na gymnázium ve vedlejší městi. Ale drží mě tu hlavně náš ředitel v důchodovém věku a vidina jeho odchodu do penze, která by znamenala moje povýšení. Kdo jiný by to po něm mohl převzít? Mám z celého pedagogického sboru nejvyšší vzdělání. A kvalifikaci. Výběrové řízení by byla jen formalita.

Kolem jedné zazvoní zvonek. Soňa.

„Čáu,“ řekne protivně protáhle. „Jdu na ty vlasy!“

Úplně jsem na ni zapoměla. Domlouvaly jsme se tak před měsícem, že se za mnou zastaví a ostrihá mě, až jí to vyjde. Dřív měla svůj kamrlík, kterému honosně říkala salón, ale teď pracuje u linky v továrně na inkontinenční pomůcky a stříháním si přivydělává o víkendech. Bez dokladu, zato s dávkou nejnovějších klepů. Soňa je nedoceníteľný zdroj informací.

„Gratuluju, mamino!“ zvolá, jakmile ji vyzvu, aby šla dál. Tak už vím, proč jí to vyšlo zrovna dneska.

„Jak to víš?“ zeptám se jen tak pro formu. Je mi jasné, že od mámy.

„Od tvojí máti. Potkala jsem ji včera večer na hřbitově. Vůbec jsem nevěděla, že jste se k sobě s Martinem vrátili.“

„To ti řekla?“ zvednu obočí.

„Ne. Ale tak to je jasný. Nebo né?“ zarazí se, až se jí vyrýsuje třetí brada.

„Dáš si sušenky?“ nabídnu jí.

„Jasně. A kafčo bych si taky dala. S mlíčkem! Tři cukry!“
neupejpá se. „Tak s kým to teda čekáš?“

„S Davidem.“

„S jakým Davidem?“ sraští čelo a usilovně přemýšlí, kolik osob mužského pohlaví jménem David zná. „Počkej! S *Magdíným* Davidem!? To kecáš!“

„Není to žádný Magdín David!“ zvednu hlas, jako bych křičela na svoje čtvrtáky. Nestačí, že si ho s ní spojuju sama? Ještě mi to budou všichni připomínat.

„Sorry, tak jsem to nemyslela. Ale chápeš, že je to trochu divný, ne?“ zakousne se do jedné z čokoládových sušenek a od pusy jí upadne pár drobků. Za chvíli je určitě rozmázne svým rozložitým pozadím. Moje krémová sedačka! Kéž bych tenkrát dala na Martina a koupila koženkovou. Flek by se dal zlikvidovat vlhkým hadříkem. Ze semiše půjdou skvrny mnohem hůř. Jestli vůbec. „Už chápu, že se tím tvoje máti nechlubí. Musela zuřit, co?“

„Chceš talířek?“ zeptám se.

Zakrouť hlavou a znovu si rafne.

„Donesu ti ho,“ nevydržím další přívál drobků a skočím pro dezertní talíř. Se Soňou jsme spolužačky ze základky. Byla moje jediná kamarádka. Nebo já její. A i tak mě často štvala. A rozčiluje mě i teď. Přemítám, jestli působím taky tak upachtěně. Soňa měří metr šedesát a má zhruba metrák. Ne, určitě tak nevypadám, uklidním se. Já si dávám pozor na to, aby mi nepadaly drobků od pusy. Zvlášť na návštěvě. A sto kilo taky nevážím, dobrých dvacet mi do toho ještě chybí. A jsem o patnáct centimetrů vyšší.

„Magda to ví? Jak se tvářila? Musela puknout vzteky.“

Jinak je Soňa docela fajn. I když úplně ignoruje, že mi zatím nedala šanci odpovědět na žádnou z otázek. Ve věci Magdy a Davida má jasno od začátku. Stejně jako já.

„Snažila se tvářit, že se nic neděje, ale vzalo ji to.“

Soňa souhlasně pokývá hlavou. „A jak se ti povedlo sbalit Davida?“

Namíchne mě. Jak si může být tak jistá, že *já* sbalila *jeho*? Jsem na tom tak bídně, že by o mě nemohl mít zájem sám od sebe? Je tak jasné, že jsem to byla já, kdo musel vynaložit k jeho získání nemalé úsilí? A budou si to myslet všichni?

„Zamilovali jsme se do sebe,“ zalžu a ani se u toho nezačervenám. Co je vlastně Soni do toho, jak to s Davidem máme? Nikomu se s tím svěřovat nehodlám. Zvláště když i pro mě je naše společné soužití složité.

„Člověk tě pár měsíců nevidí a seš samý překvapení. Stejně je to drsný – dvě ségry budou mít děcko s jedním chlapem. Uvědomuješ si to?“

„Heda není Davidova!“ ohradím se.

„Není to tak dávno, cos tvrdila něco jinýho,“ štourá se v tom Soňa.

„Není Davidova,“ zopakuju pevně.

„No ale všichni si to myslí.“

„Je mi jedno, co si myslí ostatní,“ zalžu znovu. Tentokrát však cítím, jak se mi na tvářích usazuje trochu nachu. Pustila jsem do světa pomluvu, jejíž existence je mi teď více než nepříjemná. Pomluvu, která mi pomohla se Magdy zbavit. Vypudit ji odsud. Přimět ji, aby si hleděla svého a přestala sem jezdit. Pomluvu, díky níž se k ní máma i všichni ostatní definitivně obrátili zády. Pomluvu, která mě zachránila, protože vídat ji s rostoucím břichem bych tenkrát nedokázala. Navíc to ani pomluva být nemusela. Magda měla jenom nezdravou míru štěstí.

„Ale tahali se spolu, ne...?“

„Jo. To přece viděl každý,“ řeknu víc váhavě, než jsem měla v úmyslu.

„No, tak vidíš! Takže klidně to Davidovo děcko být může,“ stojí si za svým.

„Viděla jsi ji vůbec? Ta holka je Jiřího kopie!“ rozhním se. Kdo by to byl řekl, že zrovna já něco takového vypustím z pusy.

„Když chceš, podobu najdeš vždycky. Teď jsem četla na netu, že i osvojený děcka bývají podobný náhradním rodičům, protože od nich přebírají mimiku. Takže poznáš prd.“ Touží po senzaci. Chce z mého příběhu vytrískat maximum, aby ho pak mohla šířit dál. Třeba až bude příští neděli dělat staré Voráčkové trvalou.

„Jsem si úplně jistá, že otcem Hedy je Jiří. A už se o tom nechci bavit!“ neudržím se a znovu zvýším hlas. To jsem neměla. Teď moje ujištění působí přesně opačně. Jako bych chtěla všet bulíky na nos i sama sobě.

„No když myslíš...“ Stáhne se, ale i tak je zřejmé, že jsem ji nepřesvědčila. Mohla bych přiznat, že ve skutečnosti nevím, kolik z toho, co jsem si ohledně Magdy a Davida domýšlela, se doopravdy odehrálo. Mohla bych říct, že jsem si to tenkrát celé vymyslela. To já jsem byla první, kdo zpochybnil otcovství Magdina dítěte. To já jsem je proti ní poštvala. Nebo jim spíš ukázala její pravou tvář. Potřebovala dostat přes prsty.

Když otěhotněla, jen tak, jakoby nic, měsíc jsem každou noc brečela do polštáře. Tou dobou jsem se o dítě snažila třetím rokem. Tvrdila jsem, že s Martinem si ve dvou zatím vystačíme, musím přece nejdříve dokončit doktorát, je třeba dostavět dům, užít si ještě trochu cestování. Bylo to snazší než přiznat, že bychom miminko chtěli, ale nedaří se nám. A nakonec se zdálo, že ani Martin už o zkompletování rodiny nestojí.

Když nám v Centru asistované reprodukce sdělili, že spolu můžeme mít dítě jen pomocí umělého oplodnění, kdy Martinovo sperma spojí s mým vajíčkem v Petriho misce, odmítl. Řekl, že nám nejspíš není souzeno mít děti. A pokud se nestane nějaký zázrak, ani je mít nebudeme. Děti ze zkumavky jsou prý nedokonalé. Absence přirozeného výběru

dělá svoje. Existuje nezanedbatelné riziko potratu, narození mrtvého plodu nebo postižení. To podstupovat nechtěl. Všechna negativa měl nastudovaná skvěle. Jako by to byl primárně on, jehož tělo bylo měsíce oblbováno umělými hormony. Ten, kdo by měl onen plod nosit pod srdcem nebo by se o něj staral, pokud by se narodil nemocný. Ne, po něm se jen chtělo, aby ejakuloval do kelímku. Ale ani to pro mě nedokázal udělat.

Promýšlel to měsíce dopředu. Od chvíle, kdy jsem se o možnosti umělého oplodnění poprvé zmínila a přiměla ho, aby šel na vyšetření, věděl, že ho odmítne. Bylo mi jasné, že s ním nehnu. Velkoryse mi však nabídl, že pokud to nedokážu překousnout a smířit se s životem bez dětí, rozvedeme se a nebude mi dělat problémy. Že chápe, že je to od něj sobecké, nicméně jsou hranice, které nedokáže překročit. A ve svém věku ani nechce. Přesně takhle mi to řekl. Nechal mi dům, byť nedokončený, taky auto a nemalou finanční kompenzaci, abych si mohla pořídit kuchyň i koupelnu svých snů. A já za to po něm nežádala skutečný podíl, který mi náležel z majetku jeho firmy. Ačkoli se za dobu, po kterou jsme byli manželé, zdvojnásobil. Právník mi poradil, abych brala, co mi nabízí, protože když Martin bude chtít, zbaví se majetku přepisem na třetí osobu a já nedostanu vůbec nic. Prý běžná praxe.

Všechno se tedy odehrálo v klidu a po vzájemné dohodě. Aspoň zdánlivě. Někde uvnitř jsem tušila, že to žádná dohoda nebyla. Že jsem ve skutečnosti na výběr neměla a musela se spokojit s tím, o čem se Martin rozhodl, že si zasloužím. Ale kde by beze mě byl? Kdo by o něj pečoval, pral mu, vařil, žehlil, budoval zázemí?

„Nějaká jiná,“ ucedila Magda bez okolků, když jsem se ve slabé chvílce svěřovala mámě. Nesla se kuchyní jakoby nic s dítětem v náručí a ani mi nedala možnost reagovat. Kéž by byl majetek to jediné, co mi leželo na srdci. K čemu mi

byl dům, když jsem v něm neměla s kým žít? K čemu dětský pokoj, když vidina, že v něm někdy budu uspávat miminko, byla v nedohlednu? A ona se jen tak prochází a trouhá moudra? Nic neví! Otěhotněla lusknutím prstu, aniž by se o to nějak snažila.

„Stejně nechápu, proč s ní Jiřan ještě je,“ přeruší Soňa tok svých myšlenek a nacpe si do pusy poslední sušenku. Další už jí nenabídnu, víc se mučit nebudu. Radši si svoje oblíbená Esíčka sním večer u *Výměny manželek*. Víím, že tento typ programu nenabízí bůhvíjakou intelektuální stimulaci, ale sledovat zoufalé lidi žijící své zoufalé životy mě prostě baví. Především proto, že já sama z porovnání s nimi ani z půlky tak zoufale nevycházím.

„Byla s ním sranda. Než ho úplně zmanipulovala. A Davida,“ dodá Soňa. Pak ztiší hlas: „A nemáš strach, že to ne nechá jen tak?“

Jak bych mohla nemít?

„Nemám. K tomu už nebude mít příležitost.“ Tentokrát je můj hlas pevný a přesvědčivý. Doufám.

„Máš recht, Magda je odepsaná, už tady po ní ani pes neštěkne,“ zachichotá se.

A já s ní.

Iva

„Do řítě!“ nadávám a číhám na jednoho z nácků schovaných za rohem. Dobře o tom hajzlovi vím. Bum! Parádní headka! „Jen pojd', kreténe!“ Už mám na mušce dalšího a chystám se zmáčknot levý tlačítko myši, ale sejme mě skopčák, kterýho jsem přehlídla. „Kurva!“ zakleju ještě jednou a praštím dlaní do stolu, až se klávesnice zatřese. Aspoň že jsem se naučila nemlátit myši, už jsem si takhle jednu oddělala. A taková herní myš není úplně nejlevnější záležitost.

„Ivo! Co tady tak nadáváš? Víš, kolik je hodin?“ rozrazí matka dveře *mýho* pokoje. Ale to jí nebudu připomínat. Stejně je jí to u míst, kterýma leští záchodovou mísu.

„Ne, nevím,“ odpovím naprosto upřímně. Když hraju, čas nesleduju. A poslední dobou pařím skoro furt. Protože nic jinýho se v tomhle baráku dělat nedá.

„Ty nikdy nevíš. Mazej do postele! Jsou tři ráno.“

Nechápu, proč tak vyšiluje. „Je sobota. Zítra nevstávám.“

„To teda vstáváš! Jdeme pomoci Týnce na barák umýt okna. Víš to už týden. Ale ty stejně nikdy neposloucháš, co ti říkám.“

Matinka by si aspoň mohla ušetřit takový klišé. *Nikdy* ji neposlouchám, *nikdy* nesplním, co slíbím, *nikdy* si po sobě nic neodnesu, *nikdy* si nic nezařídím, *nikdy* neuklidím, ale spolehlivě *vždycky* ji zvládnou něčím nasrat. Jako třeba... tři, dva, jedna: „Já Kristýně s ničím pomáhat nebudu.“

„Co by se ti stalo, kdybys jednou hnula zadkem? Jste sestry! Kristýnka ti taky pomáhala s přípravou na přijímačky.“ Začíná rudnout.

Jasně. Týna mi pomáhala tak, že jsem měla chuť proskočit oknem, abych ji už nemusela poslouchat. Ukázala mi, že na učení má vrozenej talent, to jo. Asi mi chtěla vynahradit, že jsem musela dojíždět do školy v jiným městě, protože trvala na tom, že učít rodinný příslušníky je ošemetný. Musím říct, že ačkoli se mi to cestování busem moc nezamlouvalo, tak po osobní zkušenosti s jejím pedagogickým umem jsem si připadala skoro požehnaná. „Musíš se víc snažit. Ty jsi úplně natvrdlá! Tohle zvládají šestáci. Co z tebe bude? Chceš dopadnout jako Magda?“

„Odstěhovat se odtud a nemuset vás denně vídat? To je výhra, ségra!“

Asi nemusím říkat, že pak už mě nedoučovala. Na gympl jsem se dostala stejně, protože nejsem blbá a nemusím se týdný šrotit, abych správně odpověděla na pár průměrně těžkých otázek v testech. Ale to nikoho nezajímá. Zásluhy jsou Kristýny, protože se mi tak moc věnovala. A to všechno při stavbě domu a při péči o Martínka.

Oklepu se, jen si na svýho slizkýho exšvagra vzpomenu. Naštěstí už je pryč. Protože jinak by byl můj život snesitelněj ještě o něco míň.

„Půjdeš s námi a hotovo! Vůbec o tom nebudeme diskutovat.“

Nemám v úmyslu na jakýkoli uklízecký pomůcky sáhnout, ale teď nebudu plýtvat energií na to, abych to mámě vysvětlovala.

„Oukej,“ protáhnu obličej, aby viděla, jak jsem tím souhlasem znechucená, a vrátím si na uši sluchátka. Doufám, že pochopí, že je to povel k jejímu odchodu. Pochopí. Dvěře zavírá mnohem hlasitěji, než by musela. A kdo tady pak dělá v noci bordel, hm?

Kvůli neschopnosti Kristýny uklidit si v baráku musím vstávat už v devět. Hlavně nezapomenout sluchátka. To je pro

přežití v naší famílii nutnost. Když už mě všichni fakt hodně vysírají, tak si prostě nacpu špunty do uší a izoluju se. Prý je to drzý. Ale podle mě je to jednoduše otázka uchování si zdravýho rozumu. Myslím, že otec by si to se mnou někdy rád vyměnil, jenže si netroufne. Tak do mě aspoň reje.

„No jó, princezna teprve leze z pelechu,“ neodpustí si místo odpovědi na moje „brý ráno“. O tom, že na rozdíl od něj jsem spala jenom ubohých pět hodin, zatímco on to zapáchnul už v půl devátý po marným pokusu vydržet vzhůru aspoň do první reklamy po zprávách, radši pomlčím.

„Nemáš u toho počítače vysedávat od rána do večera! To by se ti hned vstávalo líp,“ doporučí mi i přesto, že jsem se ho o žádný moudra neprosila. Jo, na mě si hubu otvírat může. Jsem tady úplně poslední v hierarchii. Dokonce až za slepicema a Sajrajtem. To je náš křeček.

„Tak mazej, máma čeká v autě.“

To určitě! Nebudu kvůli deseti minutám chůze poslouchat blbý kecy dýl, než je nutný.

„Já jdu pěšky, řekni jí to!“ zasyčím, zastrčím mobil do kapsy a sluchátka do uší, zapnu si mikinu a vyjdu ven zadním vchodem. Vsadím boty, že tam budu dřív než matka.

A samozřejmě že tu první jsem. U brány zazvoním a přemýšlím, jestli se ségra připravuje na zombie apokalypsu. Opevnění by tomu odpovídalo. „Hlavně pořádněj plot si tam dejte, nemusí každěj vidět, co na tý zahradě máte!“ vybaví se mi máтино lamentování, když jí Kristýna poprvé ukázala plány domu. Pevnost hadr, fakt. Chybí tomu už jen vodní příkop. A ten zvonek! Pořád ještě rozpačitej zpěv ptáků a vzdáleněj řev traktoru přeruší kakofonie tympánů a kostelních zvonů. Dohromady to vytváří dost směšnej, ale zároveň děsivej zvuk. Brána na dálkový ovládání („Přece nebudeš kvůli každýmu zazvonění vybíhat ven!“) se otevře a já vstoupím. Takový honosný slovo se k tomu hodí. *Vstoupit* do rezidence Pivoňkových. Pokud si teda Týna

nechala jméno, co vydala s Martinem. To vlastně nevím. Kristýně se vždycky líbilo. Kvůli tý kytce. Že je vznešená. Ale Rob to pak zabil, když řekl, že mu spíš evokuje voňku na hajzl. Jirka zase tvrdil, že každý jméno, ve kterém je obsažený „pivo“, je ze své podstaty super.

„To jste moc nespěchaly. Kde je máma?“ uvítá mě sestřička. „Kdybych věděla, že jsi to jen ty, neotevírala bych celou bránu. Myslela jsem, že sem jedete autem.“

„Taky tě ráda vidím,“ zašklebím se.

„S takovou to do oběda nestihneme,“ povzdechne si rezignovaně. „Taky by tě nezabilo vstát jednou dřív.“

„Tak si to máš udělat sama. Já jsem tady stejně jenom proto, že musím. Ale makat nebudu.“

„To bych ani nečekala, že zrovna ty bys někomu s něčím pomohla. Nezapomínej, že se teď musím šetřit. Takže se ani nebudu rozčilovat.“ Myslí si, že se mnou skončila, a otáčí se.

„Za Magdou jsme na brigády nejezdily, když čekala Hedu. Asi to zvládala nějak líp, ne?“ Přesně vím, kam udeřit. Zrovna u Kristýny je to snadný. Vytočí se kvůli spoustě blbostí, ale když ji chci fakt odrovnat, Magda je vždycky trefa do černého. Úplně zbrunátní a na čele jí kromě vrásek, který tam má permanentně, vyskočí ještě taková drobná modrá žilka. A začne pulzovat. Nadechuje se, protože mi chce říct něco pěkně od plic, ale to už na chodníku parkuje máma.

„Co se děje, holky? Zase se hádáte?“ zavolá a běží za námi.

Nereaguju na to a nechám Týnu, aby mámě vysvětlila, jak špatně mě vychovala a jak ještě uvidí, co za smrada ze mě vyroste.

„Dáš si kolu nebo něco?“ nabídne mi v kuchyni David. Jsem překvapená, že tu je a má odvalu utkat se s mámou. Já bych se teda radši zdekovala.

„Proč ne?“ sesunu se na židli a usměju se. Úsměv mi vrátí a podá mi jednu hezky vychlazenou plechovku. Není to

sice Coca-Cola, jen nějaká imitačka z Kaufu, nicméně nebudu se ofrňovat. Je to sladký, černý a jsou v tom bublinky. Tak co?

„Kristýna si to teď kupuje kvůli nevolnostem,“ vysvětlí. To se podívejme! Běžně mě totiž ségra peskuje, kdykoli si tu „tekutou rakovinu“ otevřu. Chuť mi ale nezkazí.

David se chvíli rozmýšlí, pak si se zasyčením taky jednu otevře. Posadí se naproti mně.

„Jak je?“

„Na hovno,“ odpovím mu upřímně, jelikož mám pocit, že je to jeden z mála lidí, který to doopravdy zajímá.

„Vaši?“ ztiší hlas, protože slyšíme mámu, jak v chodbě hledá kbelík a rozděluje si s Týnou úkoly.

„Znáš to,“ nemusím nic dalšího říkat.

Přikývne. David je s naší rodinnou situací obeznámený až moc dobře.

Když se začali scházet, nebyly mi ještě ani tři. Magda, Jirka, David, Soňa, Rob, Hubert a Kristýna. Uskupení lidí, kteří toho sice měli pramálo společného, ale většinu času se tvářili jako kamarádi. Chodili spolu ven, blbli, jen tak se poflakovali. V neděli odpoledne u nás pravidelně vyluxovali plech s buchtama, který upekla máma, a někdy i půlku lednice. Proč byli tak žraví a veselí, jsem pochopila až později. Nejdřív to byly jen Magdiny akce. Kristýna se držela dál a přišlo mi, že by do svého života taky ráda zařadila nějaký vzrůšo, ale nedokázala se na to dost uvolnit. Magda ji téměř proti její vůli začala brávat s sebou. A Týna nakonec zapadla. Nebo se o to snažila. Protože v pravém slova smyslu se jí to nepovedlo nikdy. Všechno jsem to tenkrát sledovala skrz dětský brejle. Když jsem je sundala, leccos jsem pochopila. Třeba to, že nikdy opravdoví kamarádi nebyli. Protože kamarádi si některý věci nedělají.

„Ivo!“ volá máma. „Tak kde seš?“ nakoukne do kuchyně. „Dobrý den,“ pozdraví Davida potom, co si ho pohrdlivě změří.

„Dobrý den,“ dostane se jí nevzrušené odpovědi. Za takový sebeovládání mu připíšu body. Aby neprodlužoval trapný ticho, který po té výměně zdvořilostí nastane, začne skládat nádobí do myčky. Nevím, nevím, jestli je dobrý otáčet se k nepříteli zády. Teď jsem ale jasnej target já, což David vycítí, takže může být v klidu.

„Tak pomůžeš nám?“ domáhá se máti.

„Jo, přijdu hned,“ ujistím ji, přestože to nemám v úmyslu.

„Nechce se ti, co?“ přisedne si David zpátky, jakmile matka vyklidí s ostentativním povzdechnutím pole. Aspoň ale pořádně nahlas mlátí s kbelíkem, aby bylo slyšet, jak moc se dře. Jako kdyby se dřela kvůli mně! Týna se k ní přidá. Nemůže mi uniknout typický sténání skla, mučenýho přejížděním novinama. Bizarní koncert.

„Nechce.“

„To chápu,“ kývne hlavou a odmlčí se. Chvilí jen pozoruje špičky svých nohou a poklepává nehty po plechovce. Pak to vytáhne: „Nemluvilas s Magdou?“

„Nemluvila,“ zklamou ho. Už je to týden, co si pro ni Týna připravila to trapný divadýlko. Od té doby se mi ségra neozvala. Je na mě asi našťvaná, když dělá mrtvýho brouka. Mohla jsem ji varovat. Ale reálně – čemu by to pomohlo? Tohle by mi stejně nevěřila.

Že má Týna něco za lubem, jsem tušila už několik měsíců. Všeemožně Davidovi nadbíhala, chtěla po něm pomoci s úplnýma zbytečnostma, pořád mu telefonovala, esemeskovala nebo ho stalkovala na Messengeru. Pak tady byl pečeněj vařenej. Ale o tom děcku jsem se dozvěděla úplnou náhodou, když jsem při hledání nějakýho sladkýho obalovače nervů objevila šílenost s názvem Chytré miminko. Došla jsem se těšila, až to Týna vyklopí. Věděla jsem, že to pro máti bude totální fuckup. Možná ještě větší než pro Magdu.

Chvilí Davida pozoruju. Pěknej chlap, žádněj šamponek. Tělo přirozeně vymakaný fyzickou prací, a ne uměle

našponovaný z fitka. Přes tričko má přehozenou vybledlou károvanou flanelku a tvář mu zdobí přerostlý strniště. Je docela vtipný, kolik lumbersexuálů se snaží dosáhnout vzhledu, jehož je David prototypem, aniž by on sám měl o nějakým takovým trendu tušení. Jenže na něm – na rozdíl od těch vystajlovaných pseudodřevorubců, kteří si nechávají chlupy v nose zastříhávat v barbershopu a pijou u toho sojový fair trade kapučínko – není nic slizkého ani podlízavého.

„Tak jí napiš, ne?“ nabídnu mu celkem logický řešení.

„Radši ne, neměl bych nikomu zbytečně dělat těžkou hlavu,“ odmítne dle očekávání moji radu.

Mohla bych mu říct, že těžkou hlavu bude mít hlavně on, až mu dojde, co obnáší život s Kristýnou, ale neřeknu to. Něco mi říká, že to stejně dávno ví.

„Už ses sem nastěhoval?“ zeptám se, aby řeč nestála, protože vytuším, že o Magdě už se bavit nebudeme. Ačkoli bavit se o Magdě by chtěl David ze všeho nejvíc na světě.

„Skoro. Příští týden si dovezu zbytek věcí.“

„Nadšení z tebe úplně sálá,“ zaironizuju si. A on to ani nerozporuje. Odevzdaně se usměje, vezme mi prázdnou plechovku z ruky, aby ji mohl sešlápnout a vyhodit do koše. Jeho ukazováček se přitom zlehka dotkne mého malíčku. Po zátylku mi přejede zamrazení. Není to nepříjemný.

„Tak Ivo!“ slyším z předsíně. „Pojď aspoň setřít parapety.“

„Nejdu! Už mám něco domluveného na odpoledne,“ zalžu. „Takže mizím!“ Nenechám se sebou zametat. Copak je tohle můj barák?

„Nech ji, mami,“ vloží se mezi nás Kristýna. „Je drzá a líná jako veš. Celá Magda.“

Jasně, Magda. Když udělám něco, co jim není po chuti, vždycky jsem jako ona. Prostořeká, nevím, kdy držet hubu, diplomacie mi nic neříká. Musím mít všechno hned. Nebo nevím, co chci. Lenivá, sobecká, věčně s něčím nespokojená. Celá já. A Magda.